

Posljednji trenuci sa svetim Josemarijom

Josemaría Escrivá slavio Misu u osam sati. U devet sati i trideset minuta, autom se odvezao u Castel Gandolfo. Po dolasku u 'Villa delle Rose', ...

22.06.2012.

Na srijedu, 25.lipnja, bilo je obiteljsko slavlje godišnjice ređenja prva tri svećenika. „Chiqui“ je već bio u nebu; druga dvojica don Álvaro del Portillo i otac José Luis Múzquiz su još bili živi. Osnivač se sve trojice posebno sjetio na svetoj Misi, a također i onih

koji su se zaredili iza njih te onih koji će se zarediti za nekoliko tjedana. Zamolio je Gospodina da svi njegovi sinovi i kćeri uvijek imaju svećeničku dušu. Koliko je molio za sve njih, a osobito da svaka od njegovih kćeri bude duboko prožeta svećeničkom dušom.

Nakon večere, tijekom druženja, njegova sreća i dobar humor bili su očiti. Nekoliko je puta iz svojega džepa izvadio malenu glinenu zviždaljku (koju su mu nekoliko dana ranije dale djevojčice u klubu za mlade), okrenuo se prema ocu Javieru i zazviždao na opće zadovoljstvo svih prisutnih.

Uvečer je otišao u kapelicu Svete Obitelji za Blagoslov. Dan je bio naporan, ispunjen molitvom, i do večeri je već bio prilično umoran. Dok je hodao niz stepenice na druženje iza večere, nosio je šalicu čaja od kamilice, kako mu je liječnik

propisao. Oni koji su ga pratili željeli su preuzeti taj pladanj sa šalicom kako bi jednostavnije vidio stepenice, jer ih je jedva mogao primijetiti. Ali on se opirao i u šali požalio: **Ne želite mi dopustiti ni ovakve malene žrtvice!.**

Nasuprot mjesta na kojem je sjedio dok je pio čaj, nalazio se maleni kipić naše Gospe, na kojeg je vrlo često bacao pogled, tiho govoreći molitve. (Joaquín Alonso, Sum. 4762: „Sjedio je u kutu dnevne sobe i vrlo je malo razgovarao tijekom tog obiteljskog druženja; posvetio se gledanju Gospe nasuprot sebi. Upravo ga se takvog sjećam: kako gleda Blaženu Djevicu i traži utočište u njezinoj zaštiti.“) A kasnije, tijekom večernjeg druženja, činio se potpuno obuzet, uronjen u molitvu: kakve su mu misli prolazile glavom?

26.lipnja

Sljedećeg je dana, četvrtak, 26.lipnja, slavio Misu u osam sati ujutro zajedno s ocem Javierom. Bila je to zavjetna Misa Blaženoj Djevici Mariji – Misa u čijoj ulaznoj molitvi svećenik moli za „neprekidno zdravlje uma i tijela.“ Te su ga riječi posebno taknule taj dan jer posljednje koje će zapisati u svoju bilježnicu, usprkos činjenici da ih je vrlo dobro znao, bile su posljednje riječi te molitve: „a praesenti liberari tristitia et aeterna perfrui laetitia“ – „da se, oslobođeni od sadašnjih žalosti, naužimo vječne radosti.“

U devet sati i trideset minuta, u pratnji don Álvara, don Javiera i arhitekta Javiera Cotela, autom se odvezao u Castel Gandolfo, gdje su ga njegove kćeri očekivale. Kada su on i njegovi pratioci krenuli iz *Ville Tevere* počeli su moliti radosna otajstva krunice. Put je trajao malo duže nego obično zbog nekih radova na cesti. Tijekom puta spomenuo je

da bi popodne možda mogli posjetiti Cavabiancu, zbog detalja vezanih uz kapelicu naše Gospe od Anđela.

Po dolasku u *Villa delle Rose*, centru u Castel Gandolfu, otišao je u kapelicu i nekoliko minuta proveo klečeći. Iza toga je imao druženje sa svojim kćerima u dnevnoj sobi. U toj je sobi bila slika naše Gospe kako nježno naslanja lice na glavicu bebe Isusa, privlačeći ga k sebi, dok u drugoj ruci drži ružu.

Osnivač je svoj pogled zadržao na toj slici. (Nikada nije propustio pozdraviti Gospu prilikom ulaska ili izlaska iz prostorije.) Slika je pripadala gospođi Dolores i primila je njezine posljednje poglede prije smrti. Popularno je nazvana „Naša Gospa od jako njegovanog Djeteta“, jer Dijete Isus – debeljuškasto dijete ružičastih obraza, staro dvije do tri godine, sa slatkim smiješkom – ima

pažljivo razdijeljenu i počešljanu kosicu.

Za Oca je pripremljen naslonjač, ali on ga je ustupio don Álvaru i uzeo si običnu stolicu. Rekao je svojim kćerima: **Jako sam želio ovamo doći. Naše smo posljednje sate u Rimu morali iskoristiti za rješavanje nekih nezavršenih poslova, pa što se svih drugih tiče, već sam otišao; ovdje sam samo za vas .** A tada je nastavio:

Jučer ste, siguran sam, slavili godišnjicu ređenja prva tri svećenika, a sigurno i molite za pedeset četvero onih koji će biti zaređeni. Pedeset četiri – čini se puno, nevjerojatan broj za današnja vremena, ako pomislite na to što se oko nas događa. Ali ipak ih je malo; tako brzo nestanu.

Kao što vam uvijek govorim, ta Božja voda, svećenstvo, uvijek bude brzo apsorbirana od strane

Djela, žedne zemlje. Te kapi vode, naši svećenici, odjednom nestanu. Vi, kćeri moje, imate svećeničku dušu. Znae da vam to govorim svaki put kad ovamo dođem. I vaša braća laici također imaju svećeničku dušu. Svatko od vas može i treba pomoći, s tom svojom svećeničkom dušom; i na taj način, s Božjom milosti i s našim svećenicima Djela radit ćemo učinkovit posao.

Razgovor se nastavio u ovom mirnom i ugodnom tonu. Čule su se anegdote, preporuke... Nakon dvadesetak minuta, pozlilo mu je. Druženje je završeno. Vrtjelo mu se u glavi i morao je leći. Nakon nekog vremena, budući da mu još uvijek nije bilo dobro, otišao je, moleći svoje kćeri za oprost što je izazvao tolike brige.

Bilo je jedanaest sati i dvadeset minuta.

Putovanje natrag u Rim išlo je najkraćom mogućom rutom. Vrućina je bila okrutna i Otac je tome pripisivao svoje stanje. Na putu natrag nije bilo nikakvog usporavanja prometa pa su nekoliko minuta prije dvanaest sati ušli u *Villu Tevere*. Otac je lako izašao iz auta i s veselim izrazom na licu. Nitko nije sumnjao na ništa osim na kratkotrajnu slabost. Ušao je u kapelicu i uobičajeno se poklonio: polako, pobožno, pozdravljajući euharistijskog Gospodina. Tada se odmah uputio prema sobi u kojoj je obično radio. Otac Javier koji je zaostao zatvarajući vrata dizala čuo je kako ga zove iz sobe. Otišao mu je. **Ne osjećam se dobro**, rekao je slabim glasom. I u tom je trenu pao.

Brza smrt

(Odlomci koji slijede preuzeti su iz pisma koje je don Alvaro, kao Generalni tajnik Opusa Dei, napisao

članovima Djela 29.lipnja
1975.godine, iz Rima:)

„Učinili smo sve moguće, duhovno i medicinski. Dao sam mu odrješenje i Posljednju pomast dok je još disao. Bio je to sat i pol borbe, nade: kisik, injekcije, masaža srca. U međuvremenu, nekoliko sam puta ponovio odrješenje...

Teško smo mogli povjerovati u činjenicu da je umro. Nama je to, naravno, bila iznenadna smrt. Ali za Oca je to bilo nešto što je dugo sazrijevalo, usudit ću se reći, više u njegovoj duši nego u njegovom tijelu jer svakog je dana sve češće svoj život nudio za Crkvu...

Postavili smo ga ispred oltara u kapelici naše Gospe, sa svom ljubavi i časti, prije toga smo skinuli zavjetni svijećnjak koji je uvijek tamo. Otac je još uvijek bio obučen u svoju crnu mantiju...

Donijeli smo četiri svijeće. Tijelo našeg Oca pažljivo je pripremljeno, sa svom ljubavi. Malo kasnije, preko crne mantije, na njega smo obukli naglavlник, albu, stolu i misnicu. Alba je bila od fine tkanine, boje bjelokosti, gore sa crvenom svilom, a (od struka do stopala) dolje s briselskom čipkom. Bila je to alba koju je koristio tijekom svetkovina...

Očevo lice bilo je vrlo mirno – spokoj koji je ulijevao veliki mir svakome tko bi ga pogledao.“

Umro je onako kako je želio umrijeti: pozdravljajući sliku naše Gospe Guadalupe. S ruku naše Gospe primio je ružu koja mu je otvorila vrata vječnosti u Ljubavi.

Andrés Vazquez de Prada, The founder of Opus Dei, Volume III: The divine ways on earth, USA 2005..

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/posljednji-
trenuci-sa-svetim-josemarijom/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/posljednji-trenuci-sa-svetim-josemarijom/)
(8.08.2025.)